

ikke, at den Control, de ville blive underkastede fra Commissionens Side med Hensyn til Salget, kan være saa ubehagelig for Besidderne. Saaledes stiller Sagen sig for mig, og jeg skal hermed tillade mig at anbefale vore Forslag.

Juslitsministeren: Jeg har aldeles ikke været i Tvivl om, at jo § 3 ogsaa angaaer Afhændelse til Arvefæste. Den Bemærkning, jeg gjorde i saa Henseende, gif blot ud paa at henstille til de ærede Forslagsstillere af Udvalget, om der ikke i den næstsidste Linie af Paragraphen, hvor der er Tale om Minimum for Kjøbesummerne, kunde være Anledning til, i Lighed med hvad der er vedtaget i den første §, at tilføie Noget om, at Minimum af Arvefæstegæstgifterne derunder var indbefattet. Men jeg tilføiede, at det var blot en Redaction. Jeg antog, at en Tilføining i § 1 om Arvefæstegæstgiften ikke behøvedes, da den faldt ind under Kjøbesummerne, og, dersom Paragraphen var bleven staaende uforandret, saa vilde ogsaa Tilføiningen i § 3 have været ufornoden. Det var altsaa kun en Bemærkning, jeg gjorde i Henseende til Redactionen, som jeg ganske henstillede til nærmere Dverveielse. — Derimod er det noget langt Vigtigere, som jeg har troet at maatte lægge Vægt paa, hvad § 3 angaaer, forsaavidt jeg har fundet den Mening udtalt deri, at de underordnede Bestyrere af de Godser, der er Tale om, ere berettigede til at sælge, naar Ministeriet ikke har nogen Indsigelse at gjøre imod Kjøbesummerne. De Regler, der ere givne i det Foregaaende om Salg af Majoratsgodser, overføres nemlig i § 3 paa Stiftelsernes Gods. Naar Ministeriet ikke har nogen Indsigelse mod Kjøbesummerne, hvad Majoratsgodts angaaer, saa beroer det aldeles paa Majoratsbesidderen, om han vil sælge til Arvefæste eller til fuld Eiendom; derom kan Ministeriet aldeles Intet have at afgjøre, det beroer paa hans eget Forgodtbefindende, og de øvrige Salgsvilkaar ere, naar han kun holder sig Loven efterrettelig, afhængige af hans Skjøn. Nu overføres disse Regler paa Stiftelsernes Gods og Embedsgodset, og det forekommer mig altsaa, at Paragraphen ligefrem giver disses Bestyrere Ret til at bestemme, om de ville sælge til Arvefæste eller til fuld Eiendom, og til at bestemme de øvrige Salgsvilkaar,

naar blot Kjøbesummerne findes antagelige. Det er det, jeg mener, at det maa beroe paa Ministeriet, der har Dverbestyrelsen af disse Stiftelser, at fastsætte, om Salg skal stee enten paa den ene eller paa den anden Maade, om det skal stee til fuldkommen Eiendom eller til Arvefæste. Iøvrigt indrømmer jeg, at den Tvivl, som jeg har i saa Henseende, vil kunne hæves ved en Forandring i Udtrykkene, og, naar Bestemmelsen af Salgsvilkaarene blev afhængig af Ministeriets Tilladelse, kunde jeg naturligvis ikke have Noget imod Paragraphen. Det er blot, forsaavidt man har lagt Retten saagodtsom udelukkende, undtagen hvad Kjøbesummerne angaaer, hos de underordnede Bestyrere, at jeg mener, at dette Tilfælde ikke er ligt med, hvad der gjælder med Hensyn til Majorater. Ministeriet er ikke Bestyrer af disse; det har blot et Tilsyn med, at ikke Noget stæer, der er til Skade for de Efterladte; men, hvad de offentlige Stiftelser angaaer, har Ministeriet Bestyrelsen. — I Genhold til hvad jeg tidligere har bemærket, gjentager jeg, at jeg troer, at det bliver aldeles nødvendigt, navnlig efter det Indhold, Loven efter de foregaaende Afstemninger har faaet, at der gives Afgang til at sælge ifølge Bevilling. Om man i saa Henseende vil beholde den Redaction, der er foreslaaet af Udvalgets Mindretal, eller om man hellere vil holde sig til den Redaction, der er foreslaaet af en æret Rigsdagsmand, forkommer mig temmelig ligegyldigt. Den sidste Redaction vil være tilstrækkelig, naaget deri er hentydet til, at Bevillingen kun skulde gives under særegne Omstændigheder, og, naar der gives en almindelig Lov angaaende Salget, saa synes mig, det er rigtigt, at Loven ordentligvis benyttes, og at der kun der, hvor Benyttelsen vil medføre Vanskeligheder, dispenseres fra den.

Bardenfleth: Efter de Udtalelser, vi nu hørte af den høitagtede Juslitsminister, troer jeg visnok, at det vil komme under nærmere Dverveielse af Udvalgets Mindretal, som har fremsat Lovforslaget, om der ikke paa en hensigtsmæssig Maade kunde tilføies § 2 en Bestemmelse, hvoraf det klarere kunde fremgaae, at Ministeriet eller Regjeringen ogsaa fik en Indflydelse paa Bestemmelsen af de Vilkaar, under hvilke det til offentlige Stiftelser henhø-